

Датум 1. II 2013.

**ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ
ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ**

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију 26. IX 2012. године / Научно-наставно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду Одлуком 1977/1. Научно-наставног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду образована је комисија за оцену подобности докторанта Маје (Драгољуб) Стојковић и теме „Драмски јунак у књижевности српске модерне (1890–1918)“.</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>1. Др Јован Делић, редовни професор, Српска књижевност (Српска књижевност XX века), 15. VII 2009, Филолошки факултет Универзитета у Београду .</p> <p>2. Др Горан Максимовић, редовни професор, Српска и компаративна књижевност (Српски предромантизам, Српски романтизам, Српски реализам), 2. VI 2008, Филозофски факултет Универзитета у Нишу.</p> <p>3. Др Зорица Несторовић, ванредни професор, Српска књижевност (Српска књижевност XVIII и XIX века), 1. XI 2011, Филолошки факултет Универзитета у Београду,</p> <p>4. Кликните да бисте почели унос текста.</p> <p>5. Кликните да бисте почели унос текста.</p>
II БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА
<p>Маја (Драгољуб) Стојковић, рођена 16. маја 1983. године у Прокупљу. Основну школу завршила у Нишу, са просечном оценом 5.00 и дипломом „Вук Караџић“, Прву нишку гимназију „Стеван Сремац“ завршила 2002. године, са просечном оценом 4.80. Дипломирала на Филозофском факултету Универзитета у Нишу (Департман за књижевност и српски језик) 2009. године, са просечном оценом постигнутом током студирања 9.15, и тиме стекла звање дипломирани филолог за књижевност и српски језик. Последњи семестар на основним академским студијама одслушала у Грацу (Karl Franzens Universität). Новембра 2009. године уписала докторске академске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду (модул књижевност) и последњи испит положила у јануарско-фебруарском року 2012. – просечна оцена 10.00. Учествовала на неколиким научним скуповима:</p> <p>1. „Наука и савремени универзитет“, Филозофски факултет Универзитета у Нишу, Ниш, 10–11. новембар 2011.</p> <p>2. „Савремена проучавања језика и књижевности“, Филолошко-уметнички факултет у Крагујевцу, Крагујевац, 17. март 2012.</p> <p>3. „Словенски језици, књижевности и културе у европском контексту“, Црногорска академија наука и умјетности и Пољска академија наука, Подгорица, 8–9. новембра 2012.</p>

4. „Наука и савремени универзитет 2“, Филозофски факултет Универзитета у Нишу, 16–17. новембар, Ниш 2012.

и објављивала радове у научним часописима: *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, *Летопис Матице српске*, *Philologia Mediana*, *Стил*, *Наше стварање...* На Филозофском факултету у Нишу ради од 1. октобра 2011. године, као редактор и пословни секретар Издавачког центра, и као уредник библиотеке „Документ“, предвиђене за објављивање фототипских издања ретких књига.

Говори два језика: енглески и немачки.

III БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

1. „Унутрашњост бића и сећање као хронотоп среће“ (Јелена Димитријевић, *Бул-Марикина приказња*, прир. Јелена Јовановић, Просвета, Ниш 2002), *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књига 59, свеска 3, Нови Сад 2011, стр. 639–650.
2. „’Лепота многа није од Бога□ или: драма Урок Милете Јакшића“, (Милета Јакшић, *Урок – фантастична драма*, прир. Зорица Хацић и Срђан Радаковић, Алтера, Београд 2010), *Philologia Mediana*, година III, број 3, Ниш 2011, стр. 121–128.
3. „Од правописних до значењских и структурних прерада“ (*Народни посланик* Бранислава Нушића 1924. и 1932. године – Текстолошки приступ), *Philologia Mediana*, година IV, број 4, Ниш 2012, стр. 87–97.
4. „Принуда и морализам или питање обликовања колективног идентитета – Проблем жене и њеног идентитета у драми *Ташана* Борисава Станковића“, зборник радова са научног скупа са међународним учешћем „Наука и савремени универзитет“: *Филологија и универзитет*, Ниш 2012, стр. 460–473.
5. „Филозофија трпљења и филозофија младенаштва“ (Бојан Чолак, *Роман патријархалне културе – „Газда Младен“ Борисава Станковића*, Институт за књижевност и уметност, Београд 2009), *Philologia Mediana*, година 2, број 2, Ниш 2010, стр. 370–374.
6. „Дихотомија светова“ (Новица Петковић, *Софкин силазак – „Нечиста крв“ Борисава Станковића*, Задужбина Николај Тимченко / Алтера, Лесковац / Београд 2009), *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књига LVIII, свеска 2, Нови Сад 2010, 436–440.
7. „Андерграунд позориште“ (Радован Поповић, *Последњи српски бољшевик*), *Наше стварање*, Часопис за књижевност, уметност и културу, LVII/1–2, Лесковац 2010, 192–197.
8. „Књижевно-културна еволуција Београда“ (Јован Пејчић, *Ти, међутим – Књижевни Београд*, Алтера, Београд 2009), *Књижевне новине*, година LXII, број 1184, Београд, децембар 2010, стр. 15.
9. „О речима реч – о разговорима текст“ (Јован Пејчић, *Истина и облик живе речи – Књижевни разговори Бранимира Ћосића*, Admiral books, Београд 2010), *Стил*, број 9, Београд 2010, стр. 493–497.
10. „Демаскирање књижевне стварности посредством интервјуа“ (Бранимир Ћосић, *Десет писаца – десет разговора*, прир. Јован Пејчић, Admiral books, Београд 2010), *Летопис Матице српске*, год. 186, књ. 486, св. 3, Нови Сад 2010, 447–454.
11. „Појам посебног / Појам јединственог“, *Наше стварање*, број 3–4, Лесковац 2010, стр. 266–267.
12. „Кривац без кривице, жртва без награде, Венеција без Венеције кнегиње Јелисавете“ (*Јелисавета, кнегиња црногорска* Ђуре Јакшића), рад изложен на међународном научном скупу „Словенски језици, књижевности и културе у европском контексту“, Црногорска академија наука и умјетности и Пољска академија наука, Подгорица, 8–9. новембра 2012, у штампи.

ЦИТАТНИ ИНДЕКС

1. *Језик, књижевност, култура – Новици Петковићу у спомен*, Институт за књижевност и уметност / Филолошки факултет Универзитета у Београду, Београд 2011, стр. 68.
2. Јован Пејчић, *Поетика књижевног разговора*, Службени гласник, Београд 2012, стр. 66, 133, 137.
3. Бранимир Ћосић, *Десет писаца – десет разговора*, прир. Јован Пејчић, Службени гласник, Београд 2012, стр. 183.

IV ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ

Увидом у биографију и библиографију кандидата, комисија сматра да кандидат Маја (Драгољуб) Стојковић испуњава све услове за израду докторске дисертације.

V ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА НАПОМЕНА:

За ментора је предложен/а др Јован Делић, (звање) редовни професор.
Филолошког факултета у Београду, Катедра за Српску књижевност са јужнословенским књижевностима.

Библиографија ментора са најмање 5 јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација.

1. *О поезији и поетици српске модерне*, Завод за уџбенике, Београд 2008. ISBN 978-86-17-15608-2.
2. *Иван В. Лалић и њемачка лирика, једно инетртекстуално истраживање*, Српска књижевна задруга / Институт за књижевност и уметност Београд – Филозофски факултет, Источно Сарајево 2011. ISBN 978-86-379-1169-2.
3. *Иво Андрић – мост и жртва*, Православна реч, Нови Сад, Музеј града Београда, Београд 2011. ISBN 978-86-83903-40-5.
4. „Дијалогска природа поезије и поетике Ивана В. Лалића: Лалић и Стерија“ *Споменица Ивана . Лалића*: поводом седамдесетогодишњице рођења, пет година по његовој Научни скупови САНУ; књ. 100. Одељење језика и књижевности; књ. 15), стр. 1–13.
5. „Уз поетику Миодрага Павловића“, *Песништво и књижевна мисао Миодрага Павловића*, зборник радова, уредник Јован Делић, Институт за књижевност и уметност / Учитељски факултет, Београд 2010, стр. 47–60.
6. „Иван В. Лалић као пјесник културе и дијалога“, *Научни састанак слависта у Вукове дане*, књ. 39/2, Београд 2010, / књ. 39/2, стр. 557–568.
7. „Мотив братске заваде у пјесништву Љубомира Симовића“, *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књ. LVIII, св. 2/2010, Нови Сад 2010, стр. 369–379.
8. „Дијалогичност пјесништва Љубомира Симовића и усмјереност на говор другог“, *Песничке вертикале Љубомира Симовића*, уредници Александар Јовановић, Светлана Шеатовић Димитријевић, Институт за књижевност и уметност / Учитељски факултет у Београду, Дучићеве вечери поезије Требиње, Београд 2011, стр. 59–78.

Комисија сматра да проф. др Јован Делић испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације за област Књижевност српске модерне с краја XIX и почетка XX века.

VI ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ:

ОЦЕНА:

1. формулације назива тезе (наслова)

Комисија закључује да је радни назив тезе „Драмски јунак у књижевности српске модерне (1890-1918)“ прикладан и да добро репрезентује суштину предложене теме истраживања.

2. предмета (проблема) истраживања

Опис теме: Драма српске модерне није до сада подробно испитивана, па је пред кандидаткињом веома сложен задатак. Она мора да истражи грађу, да одабере релевантне драмске текстове, да се упути у позоришни и књижевни живот краја 19. и почетка 20. века, да се позабави поетиком стваралаштва појединих аутора, теоријом драме и да понуди књижевно-историјску слику епохе. Кандидаткиња ће бити на искушењу да покаже, с једне стране, склоност ка теоријском и поетичком мишљењу, а са друге, способност да успостави синтезу и понуди књижевно-историјску слику доба које истражује.

Комисија закључује да је предложени предмет истраживања својом сложеностју, актуелностју и значајем у областима дисертације.

3. Библиографија прелиминарних истраживања

Кандидат је приложио библиографију од дванаест библиографских јединица релевантних за истраживање. Овде наводимо јединице најзначајније за истраживање:

1. „Унутрашњост бића и сећање као хронотоп среће“ (Јелена Димитријевић, *Ђул-Марикина приказња*, прир. Јелена Јовановић, Просвета, Ниш 2002), *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књига 59, свеска 3, Нови Сад 2011, стр. 639–650.
2. „’Лепота многа није од Бога□ или: драма *Урок* Милете Јакшића“, (Милета Јакшић, *Урок – фантастична драма*, прир. Зорица Хацић и Срђан Радаковић, Алтера, Београд 2010), *Philologia Mediana*, година III, број 3, Ниш 2011, стр. 121–128.
3. „Од правописних до значењских и структурних прерада“ (*Народни посланик* Бранислава Нушића 1924. и 1932. године – Текстолошки приступ), *Philologia Mediana*, година IV, број 4, Ниш 2012, стр. 87–97.
4. „Принуда и морализам или питање обликовања колективног идентитета – Проблем жене и њеног идентитета у драми *Ташана* Борисава Станковића“, зборник радова са научног скупа са међународним учешћем „Наука и савремени универзитет“: *Филологија и универзитет*, Ниш 2012, стр. 460–473.
5. „Филозофија трпљења и филозофија младенаштва“ (Бојан Чолак, *Роман патријархалне културе – „Газда Младен“ Борисава Станковића*, Институт за књижевност и уметност, Београд 2009), *Philologia Mediana*, година 2, број 2, Ниш 2010, стр. 370–374.
6. „Дихотомија светова“ (Новица Петковић, *Софкин силазак – „Нечиста крв“ Борисава Станковића*, Задужбина Николај Тимченко / Алтера, Лесковац / Београд 2009), *Зборник Матице српске за књижевност и језик*, књига LVIII, свеска 2, Нови Сад 2010, 436–440.
7. „Андерграунд позориште“ (Радован Поповић, *Последњи српски бољшевик*), *Наше стварање*, Часопис за књижевност, уметност и културу, LVIII/1–2, Лесковац 2010, 192–197.
8. „Кривац без кривице, жртва без награде, Венеција без Венеције кнегиње Јелисавете“ (*Јелисавета, кнегиња црногорска* Ђуре Јакшића), рад изложен на научној скупштини „Словенски језици, књижевности и културе у европском контексту“, Црногорска академија наука и уметности и Пољска академија наука, Подгорица, 8–9. новембар 2012, у штампи.

4. циљеви истраживања

Циљеви: Циљ истраживања је да се српска драмска књижевност из периода с краја XIX и почетка XX века осветли из позиције драмског јунака, да се управо из позиције ликова који су носиоци драмске радње и покретачи драмског сукоба сагледају механизми компоновања драмског текста, мотивисаности драмске радње или условљености поступака других јунака, значајних за даљи ток догађаја. Поћи ће се од најопштије типологије, да би се показало у којим је случајевима дошло до развијања јаким индивидуа, што је често условљено даровитошћу писца, али и степеном његове поетолошке обавештености. У том смислу важно је указати на узор који су могли утицати на наше драмске ствараоце, али и на њима доступну теоријску литературу и владајућа поетичка начела, као и на слику друштва и политичке сцене онога доба.

Период који се истражује значајан је у српској књижевности због промене стремљења у свим областима уметности, па тако и у драмској књижевности. Ово раздобље Предраг Палавестра означио је као *златно доба*, које почиње поткрај XIX века и траје до завршетка Првог светског рата. Иако је међу историчарима књижевности било оних који су истицали да српска модерна почиње 1900. године (Богдан Поповић, Јован Скерлић, Миодраг Павловић, Владета Кошутић, Драгиша Витошевић, Велимир Живојиновић, Јован Деретић), такође, има и оних који су појаву *Српског књижевног гласника* (1901) узимали као зачетак или прекретницу у развоју модерне књижевности у Срба. Један од циљева овога истраживања биће доказивање да се назнаке модерног, када је реч о драмској књижевности, а можда и пре кад је реч о другим родовима, могу потражити и у деценији која претходи овако постављеној граничној години. Већ је крајем XIX столећа постало очигледно врење идеја, које су се у наредном веку афирмисале и умножиле, те стога налазимо и схватања која не занемарују те утицаје и ту границу померају уназад. Међу њима свакако треба истаћи: Павла Поповића, Андру Гавриловића, Милоша Савковића, Драгишу Живковића, Предрага Палавестру... Овим потоњима ћемо се приклонити у погледу одређења граница за раздобље модерне и са тог становишта ће бити започете даље, превасходно књижевно-теоријске, анализе.

Поменуто је да су се промене нагло развијале у свим књижевним родовима, али с обзиром да је постојао знатно већи број песника и прозних писаца, од којих су се неки, остварени пре у другим жанровима, узгред или спорадично бавили драмом, важно је показати у којој мери су поезија, романи и приповетке утицали на развој и усмеравање драмске књижевности.

Српска модерна представља доба преокрета, отварања ка европским узорима и највећма ћемо се ослонити на важност онога што представљају унутрашњи приступи, који не маре за спољашњу хронологију. Дакле, задржаћемо се на ономе што чини промену у структури уметничког текста, на иновације на плану језика, изменама стила и новим поступцима у обради предмета. Иако ће основно тежиште бити на унутрашњем и књижевноуметничком, то нипошто не значи да се неће узети у разматрање и оно спољно, пре свега културно-историјски и друштвено-политички оквир, што је могло утицати на одабир грађе и што би стога било релевантно и нужно обрадити, затим оно што се односи на културолошко-социјалне елементе рецепције драма, на везу са њиховим позоришним животом (глумце који су се налазили у тим улогама...), на преводе светске драме, па чак и њихова извођења на домаћој позорници, где се јављају ликови који су могли утицати на наше писце.

Модерно позориште је своје покретачке идеје проналазило и градило на реалистичком искуству и новинама натуралистичког опредељења. Тако је, под утицајем скандинавских остварења, у битном измењена природа националног позоришта везаног за романтичарску традицију и позоришне комаде из народног живота с певањем и играњем.

Поред овога, последњих година XIX века на националном репертоару још су надмоћно владали позоришни комади с историјском тематиком, што ће све више почети да јењава и да се почетком XX века само спорадично јавља (Драгутин Илић, Милош Цветић, Милорад Петровић, Милутин Бојић). Све ово само је увод у почетак новог века који ће наметнути неслућене измене, стил и позоришна мерила и поспешити обједињавање драматуршких идеја и театарских настојања, чиме се утирао пут предстојећој авангарди.

У смени векова се на европским позорницама драма јавља у широком распону: „од духовитог вербализма, вајлдовске сатире, до психолошки тешке и мрачне стриндберговске интимистичке трагедије“ (П. Палавестра). Ове су тековине усмериле настојања писаца да истраже даље могућности реалистичке

грађанске драме, али и њеног стално присутног отварања истовремено ка индивидуалној, али и ка друштвеној позицији новог драмског јунака.

Из заинтересованости за грађанску психологију, где се често акценат не ставља на појединца, већ на антагонистички настројену групу *малих* људи, с периферије друштва – у оквиру *салонске драме*, развија се и специфична струја која, према дефиницији Предрага Палавестре, образује модел „натуралистичке периферијске драме из београдског живота“ (Миливој Предић, Драгослав Ненадић).

Паралелно с овим обликом социјално детерминисане реалистичке грађанске драме, на репертоару националног позоришта често су извођени и фолклорни комади с песмом и игром, налик на оперете из народног живота (Борисав Станковић), и касни изданци романтичарске историјске драме, отменог и узвишеног стила.

Било је, међутим, и оних драмских аутора који су у своја остварења уносили извесну локалну, али и лирску обојеност (Алекса Шантић, Светозар Ћоровић).

Из обиља жанровских одређења, где поред наведених чистих и лако одредивих форми, има и оних граничних недовољно прецизно дефинисаних, и из нужне комплексности методолошких приступа у анализи драмског јунака, његове функционалности у оквиру одређеног поджанра, у широком распону јунакиња: од патница и жртава друштва или мушкараца, преко лепотица и заводница, до властољупки и убица, и нешто ужем спектру мушких фигура, често сведених само на типове, неопходно је направити неку врсту синтезе која ће допринети формирању систематизоване и свеобухватне слике о драмској књижевности овог периода и монографски, што досад није чињено када је реч о овом раздобљу, осветлити проблем драмског јунака, а посредно и друге аспекте драмског дела, везане, пре свега, за тематско-мотивски склоп, композицију, детерминисање хронотопа...

Примарна тежња овога истраживања биће образложење поетике – како целог раздобља, тако и појединачних аутора – расветљавање поджанровске поливалентности драмских остварења, представљање развојног пута стваралаца, као и развојног лука периода, истраживање веза и утицаја: одјека дела великих светских писаца у поетској мисли и драмским остварењима домаћих стваралаца, утврђивање посебних обележја драмских текстова која им обезбеђују значајно место у српској књижевности и прецизирање значаја појединих аутора за даљи развој драмске мисли.

Хипотезе: Претпоставља се да је било драмских текстова који су у то време играни на сцени, али нису објављени. Ако се ова хипотеза потврди, и ако су ти текстови сачувани у рукопису, макар и делимично, извршиће се и покушај њихове реконструкције и такође ће ући у корпус који ће бити покривен овим истраживањем.

Очекује се да ће се наићи на богатство недовољно познатих драмских текстова и да ће се после ове дисретације променити слика епохе, а пре свега места драме и позоришног живота у тој епохи. Слути се стилска разноврсност, трагови ранијих стилских епоха, па ће и на том плану овај подухват представљати озбиљан научни изазов.

5. очекивани резултати

Очекује се да ће дисертација понудити убедљиву и прецизну слику епохе, односно позицију драмске књижевности у њој. Затим се очекује да ће донети нова осветљења и резултате и представљати значајан допринос и иновацију у нашој историји књижевности и историјској поетици српске драме.

6. план рада

Уводни део рада предвиђен је за општи увод, где ће се изнети основне поставке и представити како општија књижевно-историјска и теоријска разматрања драмског стваралаштва, тако и друштвено-историјски контекст периода у којем су драме настајале. Сагледаће се утицај европских и светских узора за настанак појединих дела, али ће се истражити и порекло мотива који своје корене проналазе у митологији, библијском учењу или домаћој фолклорној традицији. Представиће се покушај жанровског одређења (трагедија, драма у ужем смислу: историјска драма, грађанска драма, комади с певањем и играњем...), са указивањем на сличности и разлике међу жанровски диферентним делима, у циљу испитивања одступања или прилагођавања поетици периода, као и конституисању поетике писаца са посебним сагледањем онога што су историјске особености, али и универзалне вредности и значај њихових опуса.

Средишњи део дисертације ће, у сагласју с темом, у засебним поглављима, обухватити анализу и научно истраживање опуса драмских стваралаца из назначеног периода, међу којима нарочито треба истаћи: Драгутина Илића, Милутина Илића, Миливоја Ст. Предића, Драгослава Ненадића, Алексу Шантића, Светозара Ћоровића, Борисава Станковића, Војислава М. Јовановића, Милутина Бојића, Бранислава Нушића...

У завршном делу тезе, предвиђеном за извођење закључака, направиће се кратак осврт на целокупно истраживање, при чему ће се сумирати резултати тога истраживања, а такође ће се, уколико се полазне хипотезе покажу као тачне, однос према овом периоду у историји српске драмске књижевности показати као хетероген, али целовит и стваралачки релевантан за афирмисање и развој овог, у великој мери, маргинализованог жанра.

7. методе истраживања

За предвиђено истраживање ће бити употребљени елементи стилско-структуралне анализе, психоаналитичких тековина, компаративног, духовноисторијског и социолошког метода у смислу тзв. „новог историзма“. Сам истраживачки корпус ће диктирати употребу методе, која ће опет бити прилагођена и различитим фазама истраживања. С обзиром на бројност драмских текстова чију анализу треба извршити, учиниће се покушај њиховог груписања и даљег систематизовања у оквиру потпоглавља. Такође ће и елементи који припадају књижевности, као и они који припадају театрологији бити проучени засебно, чиме ће се остварити већа прегледност истраживања, али ће се уважити и аутохтоност и поетска особеност драмског стваралаштва наведених аутора.

VII ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ

КАНДИДАТА: Предложена докторска дисертација Маје Д. Стојковић јесте један истраживачки рад у изворном значењу те речи. Тема подразумева обавештеност у области теорије жанра, пре свега теорије драме, способност да се уоче различити стилски слојеви ранијих и новијих времена, да се издвоје најзначајнији драмски текстови и књижевни јунаци да се успостави слика епохе и позиција драмске књижевности у њој. Рад омогућава кандидаткињи оригинално истраживање и обећава досад непознате резултате, те ће, када дисертација буде приведена крају, представљати значајну новину у нашој науци о књижевности и знатно обогатити слику српске модерне.

НАПОМЕНА:

На основу наведених података о кандидату, Комисија констатује да је Маја (Драгољуб) Стојковић подобан/на за израду докторске дисертације.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема „Драмски јунак у књижевности српске модерне (1890–1918)“ подобна за израду докторске дисертације у области Књижевности српске модерне с краја XIX и почетка XX века.

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је др Јован Делић подобан/на за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнетог, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата Маје (Драгољуб) Стојковић и предложене теме докторске дисертације Драмски јунак у књижевности српске модерне (1890–1918), а да се за ментора именује др Јован Делић, (звање) редовни професор, Филолошког факултета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА
КОМИСИЈЕ

1. Др Јован Делић, редовни професор
2. Др Горан Максимовић, редовни професор
3. Др Зорица Несторовић, ванредни професор